

Mladi in delo v organizacijah

Problem, s katerim se sooča skoraj vsaka izmed naših zamejskih organizacij, je pomanjkanje delovnih sil. Vseovsod imamo kulturna društva, pevske zборе, politične, verske, skavtske skupine... Otrok in mladih pa ni, skupine propadajo in tudi tam, kjer bi otroci bili, zahajajo skupine v krizo, ker nimajo dovolj voditeljev, vzgojiteljev, kulturnih delavcev.

Problem je zelo obširen, premalo pa se o njem govori in debatira. Čeprav sem verjetno premlada, da bi kaj tehtnega doprinesla k njegovemu reševanju, bi pa rada izrazila svoje mnenje in s tem načela vprašanje in, tako upam, izzvala še koga, da se izreče o tem problemu.

Moje stališče je stališče 20-letnega dekleta, ki je prehodilo določeno pot skozi vse mogoče organizacije: od osnovne šole naprej sem članica skavtske organizacije, pela sem pri otroškem zboru, igrala v odbojgarski ekipi, nekaj časa sem se tudi učila igrati kitaro... Počasi sem opustila večino teh dejavnosti razen skavtstva, začela pa sem aktivno sodelovati v Slovenskem kulturnem klubu, zanimala sem se za dijaško gibanje (izvoljena sem bila v Zavodski svet kot predstavnica dijakov), za politiko, pri skavtih sem nekaj let tudi vodila skupino deklet, sodelovala sem v gledališkem krožku SKK, postala stalna sodelavka pri Rasti itd. itd. Delo v vseh teh skupinah me je oblikovalo, izkušnje, ki sem jih imela, so pustile v meni neizbrisno sled. To pa toliko bolj zato, ker sem predvsem v zadnjih letih, to je na višji šoli, začela pri teh skupinah ne samo sodelovati pasivno (to se pravi, prejeti od drugih), ampak tudi aktivno delati (to je dajati svoj skromen prispevek, da ostane skupina pri življenju).

Vsakdo pa, ki se kakorkoli aktivno angažira, upam si reči, v katerikoli izmed zamejskih skupin, se prej ali slej sreča s tistim problemom, ki sem ga že na začetku izpostavila: v skupini bi lahko naredili čudovite stvari, izvedli super program, morda bi imeli celo dovolj odziva v javnosti, če bi le imeli dovolj delovnih sil! Zamisli ne moremo uresničiti zato, ker smo sami pre zaposleni v drugih desetih organizacijah in nimamo v skupini dovolj aktivnih članov, ki bi nam pomagali stvar postaviti na noge.

Človek se vpraša, ali je nas, Slovencev, res tako presneto malo, da bi ne dobili dovolj prostovoljcev (ponavljam: prostovoljcev!, kajti delo v naših društvih večinoma ni plačano), da bi skupino spet oživili ali ji dali večji zanos, da bi izpeljali zanimivejše in kvalitetnejše pobude. Strinjam se, da tiči izvor te situacije tudi v tem, da je zadnje čase zakonskih zvez med Slovenci bolj malo, še veliko manj je rojstev in da je tudi ta problem težko rešljiv. Ravno tako pa sem prepričana, da ni to edini vzrok, da bi lahko še marsikaj naredili, zato da bi bolje izkoristili naš mladi potencial. To pa je zelo težko, če mladi niso dovolj motivirani, dovolj zavedni, če jih skratka ne zanima, ali se sploh ne zavedajo, kako pomembno je za našo manjšino, da vsakdo vsaj v minimalni meri aktivno pripomore k temu, da naše ustanove še naprej živijo. Jasno je namreč, da je prav od teh ustanov (začenši od šole pa do društev) odvisno, koliko časa se bomo lahko upirali asimilaciji. Na žalost pa bodo te ustanove propadle, če ne bo dovolj ljudi, ki bodo pripravljeni sprejeti določene odgovornosti, se žrtvovati (!!!) za stvar, delati in garati in se bodo znali razveseliti ob rezultatu, pa čeprav skromnem; če ne bo dovolj strokovnjakov oziroma ljudi, ki bi svoje znanje in strokovnost brez pomislekov dajali na razpolago skupnosti, in seveda če ne bo zadosti mladih, ki se bodo pogumno odločili za *odgovorno* pot v zakon in za otroke.

Če povzamem, je torej po mojem mnenju naša bodočnost odvisna najprej od treh pogojev. To so:

- 1) več zakonov, več rojstev
- 2) dobra vzgoja otrok in mladih
- 3) usmerjevanje mladih v strokovnost in specializacijo na najrazličnejših področjih.

Vse tri stvari so seveda med seboj povezane in prepletene, tako da ne moremo govoriti o vzgoji ali o usmerjevanju, če ni zakonov in rojstev, ravno tako bodo zaman vsi strokovnjaki, če ne bodo dobro vzgojeni in pripravljeni priskočiti na pomoč skupnosti; zaman bomo tudi pričakovali kaj več rojstev, če ne bodo mladi vzgojeni tako, da bodo znali prevzeti odgovornost starševstva.

Ko smo torej prišli do tega zaključka, da je treba te tri pogoje urasničiti, smo se šele samo dotaknili jedra problema. Kdo bo to uresničeval? Kdo bo kriv, če tega ne bomo dosegli? Kdo je pravzaprav odgovoren? Kako se lahko dela sploh lotimo? Po kakšnih poteh, s kakšnimi sredstvi? Koliko časa imamo na razpolago?

Mislím, da je prav, da bi v naslednjih številkah Rasti posvetili nekaj prostora odgovorom na ta vprašanja. Zato vabim vse, posebno pa mlade, ki mislijo, da se je treba o teh problemih pogovarjati, da prispevajo svoje mnenje k tej debati.

Breda Susić

Pogovor s predsednikom Radijskega odra

Marjan Kravos je doštudiral na filozofski fakulteti v Trstu pedagogiko. Je profesor slovenščine, zgodovine in zemljepisa na nižji srednji šoli Ivan Cankar. Trenutno opravlja službo pomožnega učitelja za delo s prizadetimi otroki. Marjan je posebno ponosen na to, da poteka letos 29. leto njegovega skavtskega življenja. Ker je tudi predsednik Radijskega odra, smo se obrnili nanj, da bi kaj več zvedeli o tej kulturni ustanovi, ki je preko valov Radia Trst A razveseljevala in navduševala poslušalce na obeh straneh meje.

Kako je sploh prišlo do ustanovitve Radijskega odra?

Začetki naše igralske družine segajo v daljno leto 1945. Tedaj je zavezniška vojaška oblast prevzela vodstvo radijske postaje in v roku približno enega leta so prenehale različne vojaške oddaje, bojne pesmi itd. Začeli so segati po bolj izbranem programu, tako da je skupina izobražencev, ki je tedaj pripravljala oddaje tržaškega radia, ustanovila leta 1946, torej samo leto po koncu vojne, radijsko igralsko skupino, ki je nekaj let kasneje dobila današnje ime, to je Radijski oder. Prvo igro so zagrli julija 1946.

Je imel kdo posebne zasluge pri ustanovitvi in pri vaši začetni dejavnosti sploh?

Glavni pobudnik naše skupine je bil vsekakor profesor Jože Peterlin, dolgoletni režiser in dramaturg RO. Pri tem

delu mu je dolga leta izredno kvalitetno pomagala žena, gospa Lojzka Lombar, ki je prevzela predvsem delo pedagoga, učila je mlajše člane, ki so komaj začeli prve negotove korake v tem lepem poklicu.

Po kakšnih kriterijih ste izbirali igre? Ste se osredotočili predvsem na priredbe ali pa je nastalo tudi precej izvirnih del?

Program je bil zelo raznolik. V prvih dvajsetih letih, kot lahko beremo v brošuri, ki je izšla l. 1966 ob dvajsetletnici RO, je naša skupina naštudirala skupno 8614 tekstov, tako da računam, da je bilo do danes odigranih prav gotovo nad 15000 iger in oddaj. V takem morju besedil najdemo izvirne radijske igre, otroške oddaje, priredbe, dramatizacije in prevode. Sistem dela je bil takrat nekoliko različen od današnjega. Že ko sem začel pred približno dvajsetimi leti sodelovati pri RO, smo vse igre posneli in tako je bila možnost popravkov večja. V prvih letih pa je bilo delo veliko bolj zahtevno, saj so vse oddajali v živo. Prav na ta leta pa imajo nekateri naši igralci, ki so že od samega začetka pri RO, npr. Glavko Turk, izredno lepe spomine.

Pred nekaj leti je delovanje RO zamrlo.

Dejavnost je začela zamirati l. 1984, ko je tržaška radijska postaja sporočila našemu vodstvu, da mora RO začasno prekiniti svoje delo. Sledilo je obdobje pravnih zapletov. Tržaška radijska postaja je hotela pravno urediti sodelovanje naše skupine z radijsko hišo. Mislim, da je bil to glavni vzrok, zakaj je prišlo do tega drastičnega ukrepa. Ker je tržaška radijska postaja bila edina na našem področju, ki je skrbela za dramatiko, je tudi delo naše skupine avtomatično moralo zamreti, kajti nobene druge možne poti nismo imeli, da bi nadaljevali s svojim delom. Potrebovali smo več let, da smo stvari razčistili. Trenutno ponovno začnemo s sodelovanjem, vendar v nekoliko spremenjeni obliki. Prenehanje delovanja skupine je povzročilo nekakšno praznino na naši radijski postaji. Vzel so skušali napolniti igralci našega tržaškega gledališča, ki pa niso mogli — iz objektivnih razlogov — kriti vseh potreb in zahtev radijske postaje.

V teh tednih je veliko govora o dveh ponudbah, ki jih je RO sprožil. Bi nam o tem kaj več povedal?

Ravnokar smo začeli z dvema pobudama, ki sta se nam zdeli v tem trenutku primerni in tudi pomembni za naš tržaški zamejski prostor. Naša skupina je že od ustanovitve skrbela za pedagoško delo med našo mladino in tako vzgojila celo vrsto ljudi, ki so se pri RO naučili nastopanja in istočasno izoblikovali tudi lepo govorico, ki jo še danes aktivno uporabljajo v svojih poklicih, tako je med našimi člani veliko časnikarjev našega radia, napovedovalcev itd. Prav zaradi tega se je naš oder odločil, da bo v tej sezoni pripravil poseben tečaj, ki smo mu dali ime Tečaj lepe govorice. Tečaj se je začel januarja in bo trajal 13 tednov. Vodila ga bosta profesorica Matejka Maver in igralec ljubljanske Drame Aleš Valič. Delo bo nekako razdeljeno na dva dela: Aleš Valič bo prevzel umetniško branje, Matejka Maver pa bo skrbela za dikcijo, dihalne vaje in za vse to, kar je pač potrebno, da pravilno nastavljamo glas.

Druga pobuda, ki je vredna omembe, pa je serija otroških predstav, ki jih naša skupina kot organizator ponuja našim otrokom. Tudi tu smo mislili napolniti nekakšno vrzel, ki zeva v našem prostoru. Lutke so medij, ki je v Trstu malo poznan, čeprav je v preteklosti že prišlo do sporadičnih poskusov, da bi se kaka skupina uveljavila tudi na tem področju. V zadnjem obdobju pa takih pobud ni in primanjkuje gledališče, ki bi se ukvarjalo izključno z mladinskimi oz. otroškimi predstavami. Tako smo organizirali serijo lutkovnih predstav, ki smo jim dali ime *Srečanja na vrvicah* in ki se bodo zvrstile vsako drugo nedeljo v mesecu od januarja do maja v Marjinem domu pri Svetem Ivanu. Prva predstava je že bila odigrana, gostovalo je Lutkovno gledališče iz Ljubljane in odziv je bil zelo pozitiven. Zanimivo je bilo dejstvo, da so marsikateri starši rekli, da je to enkratna priložnost, da peljejo nekam svoje otroke, ki sicer nimajo drugih priložnosti za tako obliko zabave. Po eni strani želimo torej nuditi otrokom »pet uric sanj«, kakor smo napisali tudi na lepakih, po drugi pa vzbuditi v teh mladih, seveda če se bo pobuda ohranila in tudi v prihodnjih letih redno stekla, nekakšno zavest pripadnosti gledališču, željo, da bi se gledaliških predstav še naprej udeleževali. Bilo bi zelo nerealno upati, da se bo naša otroška publika spremenila v odraslo, če na gledališče naši otroci ne bodo vajeni.

Kaj pa načrti za prihodnost?

Naša skupina se v tem trenutku pogaja z radijsko ustanovo za nadaljnje delo. O tem pa sedaj ne morem nič več povedati, ker so stvari še zelo nejasne. Vsekakor pa moram priznati, da je Radio Trst A v tem trenutku precej odprt za naše predloge.

Slovenski kulturni klub med starim in novim letom

Ob zaključku leta 1990 je SKK 22. decembra priredil popoldan za otroke in vrtil Walt Disneyeve filme. Na sporedu so bili Spada nella roccia; Topolino, apprendista stregone; Campo di Natale in Lilli, il vagabondo. Sledilo je srečanje mladih, ki so se v prav tako vselem vzdušju poslavljali od tedaj skoraj minulega leta. Ob tej priliki je SKK organiziral srečolov. Izkupiček je služil kot pomoč za nakup novih prostorov na ulici Donizetti. Otroci so na srečolovu dobili igrače in razne igre. Srečanje je imelo velik uspeh. Pobudo so podprli: Eletromarket - Kralj, Sullini, Noris - Opčine

Trgovina igrač Cabez - Opčine
Trgovina igrač Ulgheri - Pavat - Opčine
Pekarna Fossi - Opčine
Slaščičarna Saint Honorè - Opčine
Pekarna Il fornaio - Čok - Opčine
Tržaška knjigarna - Trst
Casa del detersivo - Opčine

12. januarja se je odvijalo v SKK eno izmed srečanj o manjšinah. Manica Maver je predavala o svojem potovanju v Wales in Cromwall. Govorila je o valežanski manjšini, zelo izčrpno je orisala njen način življenja, njeno delovanje in

ustanove. Na koncu ni manjkalo vprašanj mladih klubovcev, ki so se kot manjšinci posebno zanimali za to problematiko.

19. januarja so bili gostje SKK štirje mladi predstavniki slovenskih izseljencev v Argentini. Skušali so prikazati življenje tamkajšnjih Slovencev, njihove pobude, ustanove in narodno zavest, ki je pri njih še vedno izredno živa. Po srečanju, pogovoru in petju je sledila družabnost, ko je klubovce spet prevzela radovednost in so kar naprej zastavljali vprašanja ter skušali primerjati položaj slovenskih izseljencev v Argentini s položajem zamejskih Slovencev v Italiji.

26. januarja je SKK povabil v svojo sredo psihologinjo Jano Hosto iz Št. Jerneja na Dolenjskem. V središču pogovora so bili mladi s svojimi vsakodnevni problemi. Predavanje se je zaustavljalo v glavnem ob problemu ljubezni in spolnosti. Predavateljica je zelo izčrpno odgovarjala na vprašanja, ki so jih zastavljali člani kluba.

Tudi zadnji večer v januarju je nedvomno žel velik uspeh.

Marija Mamolo

Mladi Argentinci so bili gostje kluba v soboto, 19. januarja.

ČIKOLE ČAKOLE

— Uboga naša SLOVENIJA!
Kaj nam pomagajo vsi referendumi, če pa smo pripravljeni sami sebe zatajiti na straneh lastnega časopisa in celo ob priložnosti, ki bi nas morala napolniti s ponosom! Ko so se namreč tri naše smučarke izkazale v Kranjski gori, je Primorski ves čas govoril le o »Jugoslovankah«! Še malo, pa bodo postale »slave«, kot bi jih označil Piccolo ali Meridiano... (potem se bomo lahko ob prihodnjih olimpiadah hvalili, koliko je naših in sovjetskih medalj!)

— Uboga naša SLOVENŠČINA! V Sloveniji so po dveh letih obnovili tekmovanje iz slovenskega jezika za Cankarjevo priznanje. Na finalu v Ljubljani so se zbrali dijaki iz cele Slovenije in seveda tudi mi, Tržačani in Goričani, vsi ponosni, da smo prišli na praznik slovenskega jezika, na slovesnost, ki bo vsem vlila novega zagona. Pravijo pa, da je bil sprejem na ljubljanski Pedagoški akademiji tak, da je ostal namesto sladkega okusa po slavi dijakom v ustih le okus po niti ne prav dobrem golažu iz brezosebne šolske menze...

— Rimljani so pravili: nomen est omen. Menda ne bo dobesedno tako, toda določena imena že nekaj povedo. Recimo: imena šol. Odkrili smo, da naša kar izstopajo na vseslovenski ravni. Med raznimi šolami 16. december, heroja Grajzerja, Notranjskega odreda, Josipa Broza Tita, je kar pomirjujoče odkriti tudi kakega Levstika, Erjavca, Prešerna, Trubarja... Mislimo, da ta naša imena niso znamenje pomanjkanja fantazije, ampak morda asociacije med poslanstvom šole in slovensko kulturo. (Pa če nas takoj linčajo tisti, ki so že užaljeni zaradi prekrščenj ulic na Slovenskem!)

RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.
Tisk Graphart, Trst, februar 1991.

LIPIŠKA BELINA

»Plavat grem!« je zavpila v tišino hiše in ne meneč se za odgovor zaprla vhodna vrata za seboj. Sedla je v avto in odpeljala proti Lipici — v bazen.

Že od majhnega je ljubila plavanje, prijetni občutek, ki ti ga daje voda ob razbremenjenem telesu. Kot dojenček se lahko slepo prepušča njenemu toplemu varnemu objemu.

»Kakšen užitek, če se po tako napornem jutru sprostiš v bazenu,« je zavzdihnila in pritisnila na gumb radijskega sprejemnika. Denverjeva glasba je prepojila tišino v avtu in njo samo. Prepustila se je preprosti in umirajoči melodiji...

»Koliko človek prehodi poti, da končno priznajo ga vsi, koliko morij ga lebe preleti, da v pesku spokojno zaspi,... Odgovor moj brat je vetra tih šepet,...«

»Ob tako lepem septembrskem popoldnevu z veliko lahkoto verjamem takim besedam«, si je rekla in pritisnila na plin. Dan je bil eden od tistih, ki se jih nikoli ne nagledaš. S pogledom neutrudno božal obžarjeno modrino neba, ki se preliva v barvitost drevesnih krošenj in njihovih debel. Dih ti zastane, ko obkrožen od zelenja lipiških travnikov zagledaš...

»Konj!« se je polglasno začudila. Čreda belih žrebcev se je pasla nedaletč od ceste. Prevzela sta jo gracioz-

nost in eleganca lepih lipincev, še posebej pa ponos, ki je tako značilen za prebivalce kraških tal.

»Ko se bom vračala, se bom za trenutek tukaj ustavila in jih malo pobožala,« si je rekla.

Na lepem zagleda sredi ceste mahajočega miličnika, ki je usmerjal vozila na levo stran. Kričeče je butnila v njo žalostna slika hude prometne nesreče: bela rjuha, ki je prekrivala negibno telo, ob njem skrotovičena avtomobila, kri, gneča kramljajočih radovednežev.

»Kako se je zgodilo?« je vprašala otroka na kolesu. Za potek nesreče ni vedel. »Poznal sem mrtvega,« je pripomnil, »domačin je, star dvaindvajset let.« Te besede so se ji zarezele v meso in jo močno zbolele. Stekla je, tekla proti vodi, proti življenju. V bazenu je energično zamahovala z rokami in si želela, da bi ji voda sprala tisti uničujoči občutek, ki ji je rastel v notranjosti. Pozabiti ni mogla. Še huje se ji je slika nesreče vrinila v misli. Plavala je vedno bolj obsedeno, upupano. Zaman!

Na poti domov jo je še vedno spremljal sončen septembrski dan, toda tega ni opazila. Ni se ustavila pri čredi belih lipincev, da bi jih pobožala. Njihova belina jo je preveč spominjala na belino rjuhe, s katerim je bilo prekrito truplo mladega fanta.

Ana Lokatos, I. letnik psihologije

SI TACUISESSE...

Letos poleti sem obiskala svojo prijateljico Jano v Sloveniji in se ustavila kakih deset dni pri njej.

Z Jano sva se pred večerjo radi sprehodili. Na enem izmed teh sprehodov sva srečali Živo, Janino sošolko, z gručo njenih prijateljic. Po stari ženski navadi smo se dekleta spustile v pogovor o počitnicah, modi, glasbi in — kar je res, je res — o fantih. In prav to je povzročilo razdor: Živa se je pohvalila, da ji je pisal Tomaž kartico iz Savinjske doline. Marsikdo bi rekel: »No, in kaj potem?« Ker pač ne ve, kdo je Tomaž! To je fant, ki je vnel srca skoraj vsem dekletom iz mesta. Med njimi se vije stalen boj, da bi dokazale, katero ima lepote raj. S to kartico si je Živa pridobila nekaj točk in Jana je bila zelena od zavisti. Od takrat, ko sva se od Žive poslovili, do tedaj, ko sva zaspali, je dekleta stokalo in zdihovalo: »No, sedaj bo Živa razbodbala, da ima Tomaž raje njo! Kaj pa jaz? Le kako, da je pisal samo njej?«

Naslednje jutro je bila Jana še bolj obupana. Moja ušesa so bila že naveličana njenega javkanja. Tedaj je v mojih možganih naenkrat začela utripati zelena lučka. Rekla sem ji: »Jana, pa si prepričana, da ji je Tomaž res pisal? Saj ti kartice ni hotela pokazati. Zadevo bom uredila jaz. Potrebujem samo kartico iz Savinjske doline, nekaj starih kartic in znank, lepilo, pero, škarje in, če imaš, faksimile Tomaževe pisave.«

»Pa menda ne misliš...«, je dejala in v njej se je že zbuvalo tisto živahno dekle, ki sem ga poznala. V zraku je zavladalo zarotniško vzdruženje. Lahko si je predstavljati, kaj sva naredili: Tomaž je pisal razglednico tudi Jani! Najin »izdelek« je bil prava umetnina. Takoj sva ga šli pokazat Živi. Njej zadeva ni bila posebno všeč. Jana je odlično odigrala svojo vlogo, češ da je šele tisto jutro pogledala v poštni nabiralnik in našla kartico. Živa nama ni hotela verjeti, medve pa ne njej. Druga drugo smo obtoževali, da laže. Prepir je bil vedno glasnejši. Ustavil nas ni niti hrup motorja, ki se je ustavil pred Živinim vrtom. Bil je to Tomažev motor!

»Kaj pa se greste?« je zafkrljivo vprašal.

V navalu jeze sem zinila: »A, ti si torej Tomaž! Ali si res poslal kartico Živi?«

V trenutku, ko sem to izustila, sem se že ugriznila v jezik.

»Ne, zakaj?«

»Kaj pa Jani? je počasi vprašala Živa.

»Niti. Ali...«

Dekleti mu nista pustili dokončati stavka, saj sta se že kregali kot dva divja petelina. Mene pa je bilo sram, da bi se pogreznila.

Tedaj mi je prišla na misel babica, ki je vedno pravila: »Preden kaj zineš, desetkrat premisli, potem pa moči!«

Mateja Fakin

Film o nesmislu vojne

V torek, 11. decembra, je prva italijanska TV mreža predvajala film Good morning, Vietnam, ki mi je bil zelo všeč. Tu bi se rada zaustavila ob zanimivem pojavu filmov na »vietnamsko« tematično.

Vietnam obsega v ameriški zgodovini zelo neprijetno poglavje, saj je vojna v tej deželi (1965-1975 pribl.) pomenila konec mitizacije ameriške junaške in vselej uspešne vojske; ob koncu konflikta namreč so Američani morali kloniti pred številčno manjšim narodom; ameriška javnost je tedaj skušala odstraniti spomin na polom na Daljnem Vzhodu in sama vietnamska tematika je postala tabu. Najhuje se je zgodilo vojakom, ki so se vrnili iz Vietnama in ki so jih dolgo krivili za poraz.

Razumljivo je, da si noben ameriški režiser ni upal na ekranu predstaviti Vietnama v vsej tragiki. Šele ob koncu 80-ih let je znani film Platoon prikazal zlom ene generacije mladih; od tedaj pa

je prišlo do snemanja tolikih filmov na isto tematiko, da nas ta argument že skoraj dolgočasi. Poleg tega režiserji zelo radi šokirajo občinstvo s prizori in izražanjem, ki se lahko tudi gnusijo (mene je npr. zelo prizadel film Born the 4th July, kjer režiser res ne prizanaša gledalcu).

Plaz takih filmov lahko tudi kaže na neko zrelost Američanov, ki naj bi končno le sprejeli poraz; vendar je zanimiv tudi uspeh filma Rambo, ki prikazuje bivšega vojaka, kako se bori proti vsem in posebno proti Vietnamcem ter tako doseže tisto zmago, ki naj bi jo ZDA zaslužile.

Morda pa je najbolj uspela poteza režiserja filma Good morning, Vietnam; da bi potrdil nesmisel vojne, ki uniči tako življenj, je prikazal vojake, ogenj, trupla nedolžnih ob spremljavi Armstrongove What a wonderful world (Kako čudoviti svet)...

Neva Zaghet